

YAKAMOZ

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2017-2018
Dönem: 2
Sayı: 8

Galip ÜCE **KÖY ÇOCUĞU**

Köylü olmak nedir? Şehir mi, köy mü gibi sorular belki size de sorulmuştur. Köyde yaşayan bir insan olarak; köy hayatının zorluklarını da, güzelliklerini de bilirim. Şehrin havasını da bilirim, köyün havasını da.

Köy çocuğu doğal bir hayat sürer. Hayatın içindeki sahtelikler bizim hayatımızda daha azdır. Toprak ile hayat yolunu çizen bizlerin; yolları ve kaldırımları da genelde topraktır. Oyunlarımızı toprakta oynarız. Misket, çelik çomak vb. oynarken arkadaşlarımızla, ömrümüzün sonuna kadar devam edecek dostlukların temelini atarız.

Köyde yaşamak hayata erken başlamaktır. Hayallerin erkenden ayağa kalkmasıdır. Tohumlar toprağa düşerken, ümitlerin hasat edilmesidir. Doğayla arkadaşlık yaparken, evinde beslediğin hayvanlara ailenin bir ferdi gibi davranmaktır. Bazen bir kuzuyu evinde konuk ederken; bazen de bir buzağının doğumunu, yeni doğacak bir bebek gibi beklemektir. Kendine has güzellikleri olsa da kimi zaman zordur köylü olmak.

Köylü olmanın, köyde yaşamının ne olduğunu iyi bilirim. Şehir hayatına benzemez köy hayatı. Belki bu zorlukları yaşadığımdan, belki de daha rahat gözüktüğünden, ben şehirde yaşamak istiyorum. İçimde yaşadığım güzelliklerin farkına varmamış olabilirim. Ama, bana şehir hayatı daha cazip geliyor.

Yunus Emre ÇAVUŞ **BİR BİLİNMEYENİN TANIMI**

Elimde tuttuğum kalemin, önümde duran tertemiz sayfa ve kalemin ucunda akan düşüncelerim... Komutanın emir vermesini bekleyen bir ordu gibiler. Fakat bu sefer zor; bilinmeyi tanıtmak. Evet bu bilinmeyen öyledir ki, dünya üzerinde yaratılmış her mahlukatın içinde zerre dahi olsa bulunur.

Neydi bu bilinmeyen? İşte bu bilinmeyen öyledir ki, belki beş harfti ama ne anlamaya, ne de anlatmaya asırlar dahi yetmezdi. Bu öyle bir şeydir ki, öyle bir duygudur ki milyonlarca insanı bir arada tutan değerdir. Gözümüzü kırpmadan kilometrelerce yolu gitmememizi sağlayan değerdir. Paylaştıkça çoğalan bir durumdu. Mevlana'nın dediği gibi : “ Bir mum diğer mumun ateşini yakmakla, kendi ateşinden hiçbir şey kaybetmez.” Evet, aklınızdan geçen bu duygunun adı, sevgiydi. Belki bu beş harfli duygu, size basit gelmiş olabilir. Bazen bu hayatın yaşanmaz olduğunu düşündüğümüzde, uğruna yaşamak istediğimiz her şeyin adıdır sevgi. Sevgi, paylaşmakla bitmez, aksine çok daha hızlı çoğalır. Sadece insana duyulmaz sevgi. Sevmeye layık olan her şeye sevgi duymalıyız. Bir eşyaya, bir hayvana, bir manzaraya, bir sese vb. Sevginin sınırı yoktur. Sınırı olsaydı, belki de tükenirdi. Sevgi tükenseydi, dünyanın güzellikleri tükenirdi.

Şems-i Tebrizi'nin dediği gibi: “ Sevgi bu kadar güzelse, kim bilir sevgiyi yaratan ne kadar güzeldir.” Sevgiyi anlatmaya değil sayfalar, kitaplar yetmez. Eğer kalemin duygularına tercüman olarak, koskoca deryada bir damla olduysa en büyük mutluluk benimdir.

Mustafa SANCAK

İbrahim EVLİ **BİR PARÇA SEN**

Ben seni bilirim
Bir parça sen
Bilmeyenin ağzına bal çal
Ben güneşi seven ateşim
Sen çölü seven yağmur
Şimdi okyanusa git yağdur
Dalgalar derin
Gir bak bakalım
Nasılsa olduğun kadarım
Küllerinden tutuşacağım
Beni söndürmeye yetecek mi
Yeraltının kirli suları

Adem EREL
SAZ AŞKI

Şu fani dünyada herkesin hayalleri vardır. Benimde hayallerim var. Benimde hayalim en güzel şekilde saz çalmak. Sazın bendeki yeri ayırdır. Saz, sevgiyi tellerle dile getiren bir müzik aracıdır.

Benim saza olan aşkıma garip şekilde başladı. Saza olan aşkıma, amcamın odasındaki sazı görmemle başladı. Köye gelip gittikçe, ben sazı çalmaya çalıştım. Ama, bir türlü çalmayı başaramadım. Sazı çalamadıkça saza olan aşkıma arttı. Küçük yaşlarda saz çalmayı öğrendim. Saz çalmayı öğrendikçe bir sazım olsun istedim. Bu da yetmezmiş gibi büyüdükçe saz çalan sanatçıları araştırmaya başladım. Neşet Ertaş ve Engin Nurşani gibi sanatçıları buldum. Onların türkülerini dinleyip, nasıl saz çaldıklarını inceledim. Onları kendime örnek alıp, kendimi sürekli geliştiriyorum. Babam, bir gün eve ilk sazımı alarak geldi. Dünyalar sanki benim olmuştu. Sazı alarak odama geçtim. Kılıfın içindeki saz, adeta bana sesleniyordu. Sazı kılıfından çıkarınca adeta gözlerin parıladı. Sanki sevgilisine kavuşmuş bir insan gibiydim. O kadar güzel duruyordu ki, kendimi ona bakmadan almadım. Sonra okuldaki kursa giderek kendimi daha da geliştirmeye karar verdim. Bize ders veren hocamız :” Bu saz işinde kendinize bir sanatçıyı örnek alın.” dedi. Bende kendime Neşet Ertaş’ı örnek aldım. Şu an az sayıda eser çalabilsem de hayallerimi gerçekleştirdim.

İnsan, hayallerinden vazgeçmemeli. Bir şeyi çok istiyorsa, elbette sahip olur. Ben, istediğim saza sahip oldum. Sahip olduğum şeyin kıymetini çok iyi biliyorum. Bu sevgiyi ömür boyu elimden bırakmak istemiyorum.

Burak ERDOĞMUŞ
BU NASIL YAŞAMAK?

Yaşamak elbet güzel bir duygu olsa gerek,
Ama bir amacın yoksa yaşamaya ne gerek,
Şairin de dediği gibi,
Ölüm korkusundan da korkuncu yaşama sevinci.

Şimdi sıcak yerinde oturuyorsun,
Peki Gazzelilerin yaşamak hakkı değil mi?
Şairin de dediği gibi,
Sertlik kanında var hayatın.

Suriyeli çocuklar ağlıyor.
Ağlarken konuşmuyor ama çok şey anlatıyor.
Şairin de dediği gibi,
Ne çok şey anlatıyor gözünden akıttıkların.

Gazze ve Suriye’dekiler insan değil mi?
Onları hikaye değil mi?
Şairin de dediği gibi,
Her birinde farklı bir hikaye.

Oğuzhan ALTUN
KAYIP YÜZÜK

Atların nal sesleri bütün ormanı inletiyordu. Yabgu arkasına bakmadan kaçıyor, bir an önce çadırına varmak istiyordu. Çarşının içinden geçerken herkes ona bakıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. İçlerinden bazıları sesleniyordu:

-Yabgu, çaldın mı yoksa?

Neyi çalmıştı? Neden kaçıyordu? Olanları anlamak istiyorlardı. Çalık ise, o yandan bu yana koşuyor soruyordu. Kimse olanları söyleme yanlısı değildi. Çalık, olanları öğrenmek istiyordu; merak ediyordu: “Yoksa o mu çalmıştı? “ Bunu aklına getirmek bile istemiyordu. Çalık, bunu düşünürken gece yatağında uyuyamamıştı. Düşünüyordu sürekli. Dayanamayıp yatağından kalkarak Yabgu’nun çadırına doğru gitti. Uyuyamamıştı. Yabgu’nun çadırından sesler geliyordu. Çadırın yırtık kısmından içeriye baktı. Yabgu’nun arkası dönüktü. Bir şeyler siliyordu. Görmeye çalıştı; ama başarılı olamadı. Çadırın etrafında dört dönüyordu. Yırtık başka bir yer, bir delik arıyordu. Yabgu’nun elindeki şeyi görmesi lazımdı. Ümidini kesip eve dönerken arkasından bir el omzuna dokundu. Bu Yabgu idi. Biraz irkilmişti Çalık. Bakıştılar biraz. Konuşmayı Yabgu başlattı:

-Ne arıyorsun burada Çalık?

-Şey aslında ben... Hava almaya çıkmıştım.

- Öyle mi? Gel o zaman beraber hava alalım.

Çalık cesaretini topladı:

-Olur tamam.

Yüksek kayaların oraya doğru gittiler. Orası çok tehlikeliydi. Çocukların anneleri oraya gitmelerine kızar, bazen kendileri de gidemezdi.

Uzun süren sessizlikten sonra Yabgu :

-Neden uyumadın bu saate kadar?

-Uyku tutmadı Yabgu.

Yabgu sustu. Çalık’ın şüpheleri artmaya başladı. Sonra karar verip Yabgu’ya sordu:

-Sen saraydan ne çaldın Yabgu?

-Anlaşıldı şimdi, neden çadırımın orada dolandığın! Merak ediyorsun değil mi?

-E ee evet.

-Gel benimle.

Berber Yabgu’nun çadırına gittiler. Çalık gözlerine inanamadı. Bu tahmin ettiği şeydi. Yabgu saraydan sultanın en değerli yüzüğünü çalmıştı. Çalık o geceyi uykusuz geçirdi. Hayatının geri kalanında bu olaydan kimseye bahsetmedi.

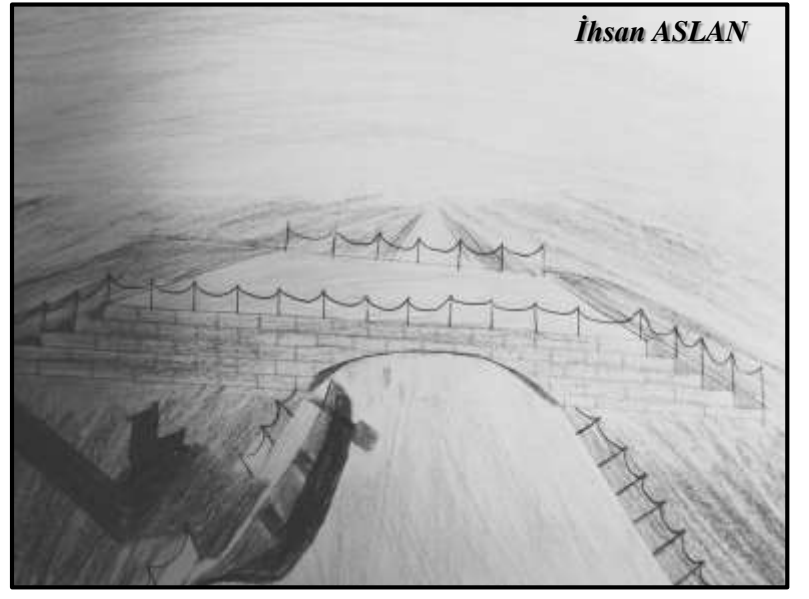
(Gerçek bir olaydan alınma ve yazıya dökülmüş şeklini internette bulamadım .” Hikaye güzel olduğundan yazıya geçirilip, yayınlanması güzel olur diye düşündüm)

1999 yılında anacığımınla beraber hacca gittik. Medine ‘ye vardığımızın zannediyorum dördüncü günüydü. Yeşil Kubbenin altında Kur'an-ı Kerim okuyoruz, dualarımızı yapıyoruz. Otellerimize dağılıyoruz. Kahvaltı ve istirahat derken günler geçiyordu. Cennetü'l-Bakî tarafındaki kapı, ziyaretten çıkılan kapı, orada bir arbede var. Bir kargaşa, bir gürültü var. Kargaşalık sanki kavga gibi. Yanımda da bir arkadaşım var. Onunla beraber oraya yöneldik. Merak ettik. İçeriden bir genç çıkardılar. Zayıf, sarışın, kirli sakallı genci mermerin üzerine uzattılar. Kalp masajı yaptılar; ama orada ruhunu teslim etti.

Gencin başında da benden yaşı büyük bir abi var ağlıyor. Belli ki yakını. Onun başında ağlıyordu. Sordum ona dedim ki: “ Kimdi bu?” O da bana dedi ki: “ Bu bizim köyün ayyaşı idi. Sabahtan akşama kadar içer, bütün köyü rahatsız ederdi. Onu gördüğümde yolumuzu değiştirdik. Ondan artık bıkmıştık. Adı Mestan! Ben onun köyünün muhtarıyım. Gece-gündüz için Mestan bir gün bana geldi: “Muhtar!

Ben rüyamda peygamberimi(s.a.v.) gördüm. Yakamdan tuttu öyle bir tuttu beni, bir salladı böyle. Mestaaan! Yeter artık! Ne bu senin rezilliğin! Çabuk bana geliyorsun! Yeter artık!” dedi. Mestan ise bana: “ Muhtar beni ne olur, Medine ye götür! Allah aşkına Medine’ye götür!” dedi. Sabahtan akşama kadar ayık gezmeyen Mestan’ın, bu hikâyeyi benden içki parası alabilmek için uydurduğunu düşündüm. Başıma bela olmasın diye üç beş kuruş çıkardım ve verdim. Mestan, bütün köyü kapı kapı gezmiş. “Ben peygamberimi(s.a.v.) gördüm. Beni çağırıyor. Ne olur beni Medine’ye götürün! “ demiş. Herkes benim gibi düşünmüş ki üç beş kuruş vermişler, göndermişler. Mestan bakıyor ki elindeki parayla hacca gidemez. Tekrar bana gelip ve dedi ki :

“ Muhtar sen bizim başımızsın, sen bizim emirimizsin! Ben, sana beni Medine’ye götür! “ diyorum. “Vallahi damınızı taşınızı yakarım sizin. Beni Medine’ye götür! Harmanınızı yakarım! Bu köyü yakarım! Beni Medine’ye götür! Beni Muhammed’im çağırıyor. Beni Medine’ye götür!” dedi. Dört beş ineğimiz vardı. Üç-dört tanesini sattık, hacca geldik. İlk önce Medine’ye geldik. Biz geleli üç gün oluyor. Otelin önünde otobüs durur durmaz Mestan, birisinin kolundan tuttu: “ Peygamber (s.a.v.) nerde?” dedi. Bu taraf diye işaret etti. Ve Mestan o tarafa doğru koşuyor. Bende bağıyorum arkasından: “ Mestan valizlerimiz var, otele yerleşelim.” dinlemiyor, bende koştum arkasından birbirimizi kaybetmeyelim diye. Mestan Mescidi Nebevi’yi çevreleyen duvarlardan girdi. Koy verdi kendini : “Ya Resulüllah, ben geldim! Ben geldim! Ben bir yolunu buldum sana geldim, Ya Resulüllah! Sen beni davet ettin, işte geldim!” Resulüllah (s.a.v.) diye koşuyor. Orada kimseyi bağırtmazlar polisler müdahale ederler: “ Suss, Edep!” derler. Bağırıldığı için kimse Mestana müdahale etmiyor. Yeşil Kubbe altında, Cennet Bahçesi diye tabir edilen, minber ile mihrabın arasında, namaz kılmak için üç-dört saat beklenen yer var. O kadar kalabalık olur ki çok beklersin. Mestan’a oradaki kalabalığı yardı ve peygamberimizin(s.a.v.) kabristanındaki parmaklıklar yüzünü dayayarak: “Ya Resulüllah, ben geldim! Sen, beni bu kadar mı çok sevdiğin? Beni davet ettin. Bu ne büyük bir şeref! Ben bütün günahlarımı tövbe ettim; ama biliyor musun? Sen bana şefaata edeceksin? Onu çok merak ediyorum. Ben seni çok seviyorum Ya Resulüllah !” dedi ağlayarak. Mestan’ın başında bir saat bekledim, iki saat bekledim, üç saat bekledim... Olacak gibi değil, omzuna dokundum: “ Mestan, hadi ağabeycim! Otelimize yerleşelim. Tekrar geliriz.” dedim. Mestan: “Muhtar git başımdan! Tamam, sen vazifeni yaptın. Artık ben buradayım. Otelde senin, valizde senin, otobüste senin, her şey senin...Git artık!” dedi. O zaman o gece on ikide kapanıyor. Mescid-i Nebevi, sabah imsak ezanında açılıyor. Orası kapanacağı zaman polisler: “ Hadi tamam, çık artık!” diyorlar. Mestan diyor ki: “ Ben, onun misafiriyim; beni o davet etti. Ne olur, beni çıkarmayın.” Ağlayışına, samimiyetine bakarak polisler müsaade ediyorlar. Yeşil kubbenin altında sadece Mestan ve Allah Resülü (s.a.v.) beraber sabahlıyorlar. Mestan hiçbir şey yiyip içmiyor.

İkinci gün yine aynı, yalvarıyor-yakarıyor kalıyor. Üçüncü gün polis amiri yanına geliyor. Rengi solmuş, sadece zemzem içip, namaz kılan Mestan’a için: “ Bir şeyler yesin-içsin ondan sonra gelsin.” diyor. Yeyip-içmezse öleceğini belirtiyor..

Polisler geliyor:

“Mestan, çık yemek yeyip gel! Tekrar gel; ama şimdi çık!” diyor.

Mestan dediklerini yapmıyor ve:

“ Ben aç değilim, iyiyim ben! Beni çıkarmayın ben aç değilim! Beni ondan ayırmayın! Ben, onun misafiriyim. Beni kendisi davet etti.”

Polisler: “ Tamam, yemeğini ye, tekrar geri gel.”

Mestan: “ Hayır beni çıkarmayın!”

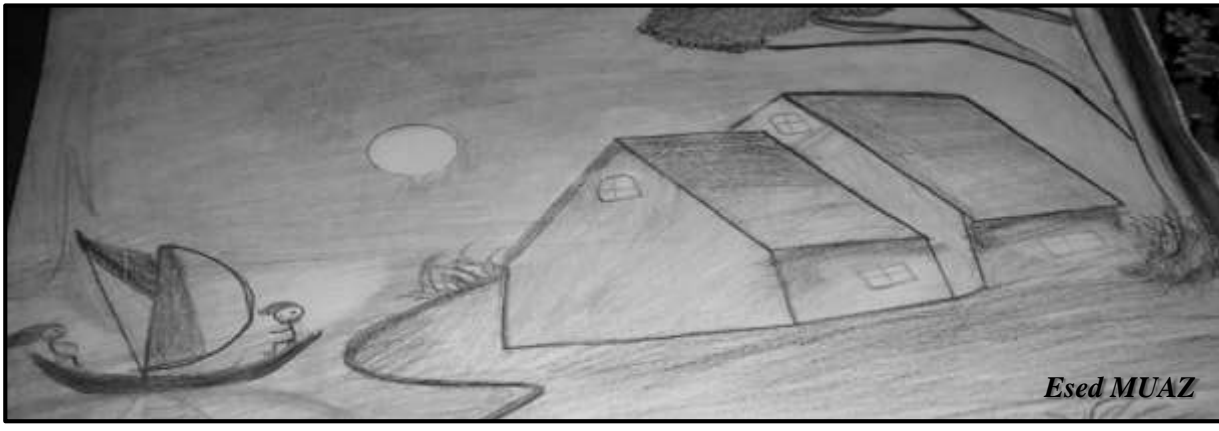
Tabi polisler emir aldıkları için zorla çıkartıyorlar. Tam tüm müminlerin peygamberimize selam verdiği noktada Mestan başını çevirip Allah Resulüne (s.a.v.) seslenerek : “Ya Resulüllah, senin misafirine neyi reva görüyorlar! Beni sen çağırmadın mı? Senin türbedarlarının benden haberi yok mu? Beni senden ayırıyorlar Ya Resulüllah!” derken Mestan polislerin elinde ruhunu teslim ediyor.

Ondan sonra gördüğümüz hadise mermere uzatılışı ve hayat geri döndürülmeye çalışılması. Tabii ondan sonra Mestan’ı bırakmadım. Yıkanması için müsaade istedim. Cenazesini yıkayan gassallardan zorla müsaade aldım. Onu yıkadım. Uykuda bir insanın yüzüne su damlarda şöyle bir kalkacak gibi olur ya, aynen onun gibi. Yüzünde bir tebessüm güldü gülecek. Her an Allah Resulünü (s.a.v.) görür gibi.

Ahmet TEPE

DOKUNMAYIN BANA

Bu sevda dikenli güle benzer,
Dikeni acıtsa da,
Gülü mest eder benliğimi.
Acıma dokunmayın!
Ben mutluyum acımla yaşamaktan.
Hayat, o ve onun acısıyla güzel,
Her şeyin mutlu sonu olsa da.
Sevginin mutlu sonu yoktur:
Ferhat kavuşsaydı,
Şirin belki de olmazmış,
Mecnun sevmeseymiş böyle,
Düşer miydi çöllere delicesine.
Sen olmasaydın !
Bu mısralar olur muydu?
Ben sessizliğine ve acıma alıştım.
Dokunmasın kimse bana!
Ben böylede mutluyum.

Muhammed Fatih TAŞTEMİR **GELECEK**

Gelecek, insan için bir bilinmezdir. İnsandan ne getirip, ne götüreceğini bilemeyiz. Gelecek ne getireceksin bana? Bu soruyu soruyorum kendime. Bu soruyu acaba sadece ben mi soruyorum kendime. İnsanlar bu sorunun cevabını aramakla geçiriyor ömrünü. Zamanın peşine takılıyoruz ve gidiyoruz. Peşine takılıp gittiğimiz zamanın hızını bilemiyoruz. Güzel günler hızlı şekilde akıp giderken, hiç yaşamak istemediğimiz günlerse çok yavaş şekilde akıp gitmektedir. "Zaman, her şeyin ilacıdır." derler; ama bu ilaç bana şifa mı olacak, yoksa dert mi olacak bilemiyorum. Gelen günler bize güzel şeyler getirdiğinde mutlu oluyoruz. Hayata daha çok sarılıyoruz. Gelen günler bazen kucağımıza olumsuz şeyler de bırakabiliyor.

Bu gibi durumlarda enerjimiz düşüyor ve yaşama istediğimiz kalmıyor. Hayat, bir yarış olduğundan ne yaşarsak yaşalım; adımlarımızı hep bir adım ileriye taşımamız. Gelecek birazda toprağın derinliklerindeki saklı madendir. Bizler ise bu madene ulaşmak isteyen insanlarız. Bu madene ulaşırken kişisel özelliklerimizi ve yeteneklerimizi kazma ve kürek gibi kullanarak, hayallerimize yaklaşmaya çalışıyoruz. Hayallerinden vazgeçmeyenler güzel yarınlar satın alıyor. Geleceğin üzerindeki perdeyi kaldırarak, hayatın bilinmezlerini cevaplamış oluyor. Hayaller gelecekte saklıdır. Bu yüzden daima azimli ve kararlı olmalıyız.

Ahmet Emin AKTAŞ **İNCE İNCE**

Buluttan süzer gibi
Tarifsiz bir name
Katkısız acı bir ahenk
Kağnı gıcırtiları gibi
Kaldırımında yatan
Yetim öksüz çocuk gibi
Şifaya muhtaç hasta
Işığa muhtaç ama
Loş bir ışıktaki
Hoş bir seda ile uyanmak
Namaza nazlım gözle yaklaşım
Suçlu gibi huzurdan ayrılmak
Gözlerimden akmayan
Asi, acımasız damla
Ne zamana kadar
İçime, kalbime, beynime
Akarak, damlayarak, sızlayarak
Bırakın gideyim
Buralar size kalsın

Yasin SARIKAVAK **GÜZEL BİR İNSAN**

Röportaj yapmak için okulumuzun emektarlarından Mahmut Evli'den yardım isteyerek röportaj yapmak istediğimizi kendilerine ilettik. Kendileri de beni kırmayarak röportaj istediğimizi kabul ettiler. Bende bu doğrultuda değerli büyüğümüzle röportajımı gerçekleştirdim.

Yasin Sarıkavak: Kendinizi kısaca tanıtır mısınız ?

Mahmut Evli: Ben Mahmut Evli 1959 yılında Çubuk ilçesinin Küçükali köyünde doğdum. 5 yaşında köyden Çubuk'a geldik. İlköğretimimi Çubuk Yıldırım Beyazıt İlkokulu'nda okudum. Sonra Çubuk Ortaokulu'na gittim ve en son olarak Çubuk Lisesi'ne okumak için gittim. İki sene okuduktan sonra terk etmek zorunda kaldım. Daha sonra askere gittim, askerden geldikten sonra, dışarıdan meslek lisesini bitirdim. Daha sonra Milli Eğitim Bakanlığı'nda yapılan sınavlara katıldım ve hizmetli personel olarak göreve başladım.

Yasin Sarıkavak: Kaç senedir bu mesleği yapıyorsunuz?

Mahmut Evli: 33 yıldan beri bu mesleği yapıyorum.

Yasin Sarıkavak: Küçükken hayalleriniz nelerdi?

Mahmut Evli: Her insan gibi benim de hayalini kurduğum bir meslek vardı. Küçükken hayalim polis memuru olmaktı ne yazık ki olamadım. Hayatta her şey istediğimiz gibi olmayabiliyor. Şuanda hizmetli olarak Çubuk Anadolu İmam Hatip lisesinde görev yapıyorum.

Yasin Sarıkavak: Sayın Mahmut Evli mesleğinizin zorlukları nelerdir?

Mahmut Evli: İşimi severek yapıyorum. Bazen mesleğimiz ile ilgili sıkıntılar yaşasam da bunları bir şekilde hallediyoruz. Çünkü, her işin kendine göre zorlukları var. Bende bu zorlukları işimi sevdiğimden rahatlıkla geçiştirebiliyorum

Yasin Sarıkavak: İşinizi yaparken en sevmediğiniz şey nedir?

Mahmut Evli: Paspas yaparken öğrencilerin yaş yerlere basmasını hiç sevmiyorum. Çünkü ıslak zemine öğrenciler kirli ayakkabıları ile bastığında yerler daha çok pis gözüküyor. Bu durum, temizliğe odaklanmış bizleri daha çok üzüyor.

Yasin Sarıkavak: Mesleğiniz açısından en sevmediğiniz mevsim hangisidir?

Mahmut Evli: Yağışlı havalar ve kış günleri. Yağışın olduğu günlerde öğrencilerin ayakkabılarındaki çamurlar okulun içine kadar giriyor. Yerlerde beyaz kalebodur olduğundan çirkin bir görüntü oluşturuyor.

Yasin Sarıkavak: Toplumun size bakış açısı nedir?

Mahmut Evli: Herhangi bir sıkıntı yoktur. Ben insanları seviyorum, insanlar da beni seviyor.

Yasin Sarıkavak: İşinizden memnun musunuz?

Mahmut Evli: İşimden çok memnunum. İşimi severek yapıyorum. Keyfim yerinde herhangi bir sıkıntım yok, Allah'a şükürler olsun!

Yasin Sarıkavak: Öğrenciler ile aranızda nasıl bir iletişim vardır?

Mahmut Evli: Öğrencilerle diyalogumuz gayet yerinde. Onlarla iyi anlaşılıyor. Ben onlardan büyük olduğumdan, öğrencilerle sevgi-saygı çerçevesinde konuşuyoruz. Her hangi bir sorunumuz yok.

Yasin Sarıkavak: Öğrenciler sizi yolda gördüğünde ilgi ve sevgi gösteriyorlar mı?

Mahmut Evli: Beni gayet sevip sayıyorlar. Bende onlara saygı ve sevgimi gösteriyorum. Selamlaşarak, hal-hatır sorarak birbirimizin gönlünü alıyoruz. Bu durum da beni mutlu ediyor.

Yasin Sarıkavak: Sayın Mahmut Evli bizi kırmayıp röportaj yapma isteğimizi kabul ettiğiniz için ve çok değerli vaktinizi bize ayırdığınız için size çok teşekkür ederiz .

Mahmut Evli: Ne demek bende size çok teşekkür ederim .

İMTİYAZ SAHİBİ

Arif ÇAKMAK

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Nezih Erhan KESKİN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Şengül ULUÇAY

GÖRSEL DANIŞMAN

Emine ASMA

YAYIN KURULU

Şengül ULUÇAY

Öznur ÇINAR

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Cumhuriyet Mah. Gazi Sokak No 7

Çubuk / ANKARA 0312 837 95 90